

HORARIO

1.- 6´30 h. da mañá. Deus, pídoche por favor, polo que máis queiras, que me estoure o corazón, que se me pare, Deus, que me suba a febre ata tolear, ata me derreter os miolos. Que deixe de respirar, Deus... Direille que... que me doe o estómago, que me debeu sentar mal a cea de onte, que... Non, iso non, dirame que xa era visto, que nin unha tortilla sei facer, que ata é un milagre estarmos aínda vivos, despois de engulir durante anos os meus merdentos pratos. Dirá iso, merdentos, ou se cadra putos... Despois, lembrará aquel famoso día en que se me esqueceu botarlle o sal ás fabas e estaban tan noxentas que non "había dios que as comese", e nomeará a miña nai, "xa ela era igual, que só movía o cu se o teu pai lle daba un par de hostias"... Case son as sete, Deus, non queda case tempo. Paraliza estas mans, seca o sangue das pernas, fai algo rápido, Deus... Anúlame a consciencia...

2.- 10´30 h. da mañá. Malia todo, estas son, case sempre, as mellores horas do día. Aprácame o silencio da casa. O silencio e esa sensación de liberdade que sinto cando podoo libremente estomballarme no sofá ou meterme na auga quente da bañeira ou decidir se recoller ou non recoller o pelo, poño por caso... De cando en vez, prendo a radio, aínda que procuro non sintonizar música porque calquera canción, sexa cal sexa, me fai chorar. Hoxe, con todo, asentouseme a anguria na boca do estómago e levo toda a mañá vomitando. EL esqueceu traer da compra o café e non sei se teño que baixar á tenda ou non. Se baixo, EL dirá que aproveito calquera escusa para saír da casa e ver o tendeiro. Preguntárame se lle deixei apalparme as tetas e me ferirá toda a tarde con... co de sempre "tampouco eu tiven que che rogar moito para meterme na cama contigo", "levas nas veas o sangue das putas e como as cabras tiras ao monte", "seica non che chega foder comigo, eh?, seica non che chego eu?". Pero se non hai café na sobremesa... repetirá "inútil" tantas veces como pratos escache e seguirá berrando que se non fose por EL, que llo debo todo, que nada teño de meu... mentres recollo de xeonllos os anacos da louza e os restos da comida. Eu axeonllada, mentres a súa man viola as miñas nádegas.

3.- 12´30 h. da mañá. Normalmente chama ás doce. Comproba que estou na casa. Chama dende o traballo á hora do café. Ás doce, aínda que onte soou o teléfono ás once e dez e antronte ás once menos cuarto. Pero colgaron. E mesmo hai días que chama dúas veces ou tres. Comproba que sigo aquí, na casa. Son as doce e media e EL chama normalmente ás doce, dende o café. A anguria quere

asentarse agora na tempa dereita, case enriba do ollo. Porque hoxe, sobre as doce, chamou Rita, a miña curmá, e estivo case dous minutos falando e seguiría se non lle tivese dito que xa a chamaría eu noutro momento, que tiña a tixola no lume, que estaba ben, coma sempre... que non choraba, non, que tiña o nariz taponado por mor do catarro... Xusto ás doce chamou Rita, e xa son as doce e media. É capaz de abandonar o traballo e vir ata aquí, é capaz de arrincar o teléfono como me prometeu... Arrincalo... non estaría mal arrincar o teléfono. Tería un cable de conexión menos con EL.

4.- 4´30 h. da tarde. Estaba nervioso, está nervioso porque sospeita que o han botar axiña do traballo. Os nervios amontóanselle no puño que non para de bater contra a mesa. Escachou un vaso, derramouse o viño. "Sempre caldo. Pois eu traio cartos de abondo, onde é que van? Que fas cos meus cartos?". Tirou ao chan todos os caixóns da casa na procura de pastillas. Di que tomo a "píldora" para poder follar con quen queira sen medo a quedar preñada. Ergueume a saia, rachou a braga e cheirou nela un olor a seme inexistente. Frotou a miña cara borrando unha maquillaxe paranoica. Lambeu coa súa lingua os meus beizos saboreando unha pintura só por EL imaxinada. Non puiden reprimir a arcada e corrín para vomitar o noxo. Tirei da cadea. "Non estarás preñada?".

5.- 7´30 h. da tarde. Collida do seu brazo, paséame por rúas e por prazas. Acostumo a contar as lousas, as raias, o número de chicles, as manchas... Non miro ninguén. Respiro profundamente, concéntrome, non debo poñerme colorada. A miña timidez terá que amosarse doutro xeito. Saudarei friamente o veciño do segundo. Se EL ve rubias as miñas meixelas suporá que ese home é quen me deixou preñada, aínda que non queira comprobar na primeira farmacia que os vómitos proviñan esa tarde da alma, onde se asentou a anguria mentres EL adormecía no meu colo.

6.- 9´30 h. da noite. EL fálame do puta que é a vida, do coche que fai un ruído así, dos mamóns que o desangran no traballo, dos soños que non é quen de soñar, por imposibles. EL fálame e pídeme perdón por ser tan brusco, "xa sabes como son, un animal. Se sabes que te quero, ruliña, que non aturaría volver do chollo e non verte. Pélame a laranxa, anda". E comenta a sorte que tiven, que outros andan ás putas e beben e están no bar xogando a tarde e EL non, sempre comigo. Que outros mallan nas mulleres e EL non, que me ten como a raíña que son, que son a súa raíña. Que vivo "de puta madre", sen ter que traballar, que outras andan a fregar portais e a limpar a merda doutros. E lémbreme o que custou

o abrigo que me mercou, "puta que o pariu, que valeu medio soldo, a suor de cento vinte horas de traballo". E comenta que o meu problema é que son inocente de máis, moi burriña e pouco cariñosa, que a un home así había que poñerlle un altar ou o nome dunha rúa... E eu concéntrome de novo. Respiro profundamente para esmagar a arcada que nace, desta volta, no propio corazón. Non podo vomitar agora. Agora non.

7.- 11 da noite. Deixei de ler pola noite á semana de estarmos casados. "Apaga a luz, que non dou durmido. Nesta casa hai alguén que traballa coma un cabrón e se ten que levantar cedo. Apaga a luz". Deixei de xemer mentres facía o amor ás dúas semanas de estarmos casados. "Mira que es ben puta", dicíame, e o pracer imaxinario esvaeuse da miña mente para sempre. Agora, nin sequera teño que morder a lingua para esmagar a protesta cando EL me esixe probas de amor. "Se me queres...", "es a miña muller...", "se non o fago contigo, con quen queres que o faga, me cago en diola, ou prefires que vaia ás putas...?". Con todo, non sei aínda a medida exacta que debería ter o meu sorriso, nin a intensidade do "si", nin o ritmo do meu acatamento. Non sei evitar o "seica estás quente", "férveche a cona, eh?", pero tampouco o "son o teu home, hostia, o que che dá comer, hostia, e o único que che pido é que me contentes un pouco. Teño dereito, hostia". A primeira vez que me decatei, asusteime, pero agora dou gracias a dios porque non sinto a latexar do corazón nin lembro, a esas horas, nunca, o meu nome.

8.- 1 da madrugada. Amodo, silenciosa como a sombra que é a miña propia existencia, retiro as sabas e érgome do leito. Vou cara á cociña sen prender as luces. Non facer ruído. E vou así espida, como quere EL que me deite, espida. O roce da bata podería interromper este tempo en que me volvo sentir libre e miro pola fiestra e fumo un cigarro do seu paquete de tabaco e penso... Esa teima miña dende hai uns anos de preguntarme como era eu antes. Esfórzome, xúroo, por achar nesta memoria adormecida a imaxe de min mesma, antes. Pero non podo. Non me acordo. EL ten razón, son burra de máis, quéixome de vicio, outros andan ás putas e volven borrachos e mallan nas súas mulleres e limpan a merda doutros. E mira o abrigo que me mercou... E teño un piso e un coche e lévame de vacacións á praia. E fala, que outros ni falan. E ata o domingo fai a comida, paella, que a fai coa receita da súa nai... E as veciñas din que é bo mozo e que qué home máis agradable e que qué sorte tiven, e é bastante limpo, que non cuspe no chan e mete os calzóns EL á lavadora e... e aínda menos mal que non teño fillos.

9.- 6´30 h. da mañá. Deus, pídoche por favor, polo que máis queiras, que me estoure o corazón, que se me pare, Deus, que me suba a febre ata tolear, ata me derreter os miolos. Que deixe de respirar, Deus... Direille que... que me doe o estómago, que me debeu sentar mal a cea de onte, que... Non, iso non, dirame que xa era visto, que nin unha tortilla sei facer, que ata é un milagre estarmos aínda vivos, despois de engulir durante anos os meus merdentos pratos. Dirá iso, merdentos, ou se cadra putos... Despois, lembrará aquel famoso día en que se me esqueceu botarlle o sal ás fabas e estaban tan noxentas que non "había dios que as comese", e nomeará a miña nai, "xa ela era igual, que só movía o cu se o teu pai lle daba un par de hostias"... Case son as sete, Deus, non queda case tempo. Paraliza estas mans, seca o sangue das pernas, fai algo rápido, Deus... Anúlame a consciencia...

Ourense, 25 de Novembro de 2004

Begoña Muñoz Saá